

นิทาน นางสิบสอง

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว มีเศรษฐีคนหนึ่งชื่อ นนท์ และภรรยาของเขาชื่อ พรหมณี ทั้งสองมีลูกสาวถึง 12 คน ด้วยความที่ลูกเยอะฐานะทางบ้านจึงค่อย ๆ ตกต่ำลง เงินทองที่เก็บไว้ก็หายไปหมดเนื่องจากต้องเลี้ยงดูลูกสาวทั้งสิบสองคน อยู่มาวันหนึ่งพ่อของนางสิบสองก็ได้คิดอุบายว่าจะนำลูก ๆ ทั้งสิบสองคน ไปปล่อยป่า โดยหลอกลูกของตนว่าตนจะไปเยี่ยมญาติจะพาลูก ๆ ไปด้วย เมื่อมาถึงกลางป่าเขาก็บอกกับลูกว่า จะไปหาผลไม้มาให้ลูกกิน เมื่อได้โอกาสเขาก็หนีไปโดยหวังว่าจะมีคนที่ดีกว่านี้มารับเลี้ยงดู นางสิบสอง รอบิดาของตนจนเหนื่อย โชคดีที่นางเกาน้องคนสุดท้ายที่มีความฉลาดมากกว่าพวกพี่ ๆ ได้นำข้าวตากโรยตามทางที่เดินมา พวกนางทั้งสิบสองจึงกลับบ้านได้อย่างปลอดภัย เมื่อบิดาและมารดาเห็นลูกของตนกลับมาได้ ก็ตกใจมาก และได้คิดว่าจะนำลูกของตนไปปล่อยป่าอีกครั้ง และวันนั้นก็มาถึง พ่อของนางสิบสองได้นำลูกของตนไปปล่อยป่าอีก คราวนี้โซ่ร้ายนางเกาไม่ได้เอาข้าวตากมา ทำให้นางทั้งสิบสองติดอยู่ในป่า นางทั้งสิบสองได้อยู่ในป่าจนรุ่งเช้า นางเกาได้บอกกับพี่ของตนว่าควรจะหาทางกลับบ้านใหม่ แต่เดินไปเท่าไรก็ไม่ถึงสักที จนในที่สุดก็มาเจอกับนางยักษ์สังทรพอดิ นางยักษ์สังทรพอดิได้เห็นนางทั้งสิบสองก็เกิดความรักและเอ็นดูเนื่องจากตนไม่มีลูกและสามีของตนก็ตายไปแล้ว นางยักษ์จึงนำนางทั้งสิบสองมาเลี้ยงไว้โนวัง โดยสั่งให้ทุกคนในเมืองทานตะวันแปลงกายเป็นมนุษย์ให้หมด เนื่องจากกลัวว่านางทั้งสิบสองจะหวาดกลัวและเกลียดตน ส่วนตนเองก็ได้เปลี่ยนชื่อจากสังทรพอดิ เป็น สันธมาลา

นางทั้งสิบสองใช้ชีวิตอยู่ในวังอย่างสุขสบายจนกระทั่งโตเป็นสาว นางเกาก็เกิดสงสัยขึ้นมาว่าเมืองนี้เป็นเมืองยักษ์ เพราะว่าตนนั้นไม่เคยเห็นสัตว์ตัวไหนในเมืองนี้เลยและพี่ของตนก็ได้เจอกับกองกระดูกที่พวกยักษ์กินไว้ท้ายวังซึ่งนางสันธมาลาห้ามไม่ให้ไปอีกด้วย นางเกาจึงพาพวกพี่หนีจากเมืองยักษ์ จนนางสังทรพอดิตามมา แต่มองไม่เห็นนางทั้งสิบสองเพราะเทวดาในป่าคุ้มครอง นางสังทรพอดิจึงกลับเมืองไปด้วยความอาฆาตแค้น นางทั้งสิบสองดีใจที่หนีจากนางยักษ์มาได้และก็ได้เดินทางไปโดยไร้จุดหมายจนมาถึงเมืองกุตลนคร ซึ่งมีท้าวรณสิทธิ์เป็นผู้ปกครองเมือง ท้าวรณสิทธิ์ เมื่อได้เห็นนางเกาที่รูปร่างและพวกพี่ ๆ ของนางแล้ว ก็เกิดความรักใคร่ โดยรักนางเกามากที่สุด ท้าวรณสิทธิ์ได้นำนางทั้งสิบสองเป็นมเหสี อยู่มาวันหนึ่งนางทั้งสิบสองคนก็ได้ตั้งครรรค์ อีกด้านหนึ่งในขณะเดียวกันนางยักษ์สังทรพอดิได้ใช้มนต์วิเศษของตนดูภาพพวกนางทั้งสิบสองผ่านกระจก นางสังทรพอดิจึงได้เห็นและรู้ว่านางสิบสองอยู่ที่เมืองกุตลนครและได้เป็นมเหสีของท้าวรณสิทธิ์ ก็ได้ตามไปจนมาถึงเมืองกุตลนครและได้พบกับท้าวรณสิทธิ์ นางจึงเป่ามนต์สะกดให้ท้าวรณสิทธิ์รักใคร่และแต่งตั้งให้ตนเป็นพระมเหสีเอกแทนนางทั้งสิบสอง

เมื่อนางสิบสองรู้ว่าพระสวามีตนมีมเหสีใหม่จึงโมโหและอยากรู้ว่าเป็นใคร พอดีนางยักษ์สังทรพอดิผ่านมาพอดินางสิบสองจึงได้รู้ว่าเป็นนางยักษ์สังทรพอดิที่ตกใจกลัว และร้องขอว่าอย่าทำอะไรตนเลย นางยักษ์สังทรพอดิไม่ยอมจึงเป่ามนต์ให้ท้าวรณสิทธิ์เกลียดนางทั้งสิบสองและสั่งให้นำนางทั้งสิบสองไปขังไว้ในถ้ำ นางทั้งสิบสองต้องทนทุกข์ทรมานอยู่ในถ้ำขณะที่ท้องของนางก็เริ่มโตขึ้นทุกวัน ฝ่ายนางยักษ์สังทรพอดิยังไม่หยุดแค้นนางสิบสอง จึงออกอุบายว่าตนป่วยเป็นโรคประหลาดและได้เป่ามนต์ใส่หมอลวงให้พูดว่าต้องใช้ลูกตานางทั้งสิบสองมาทำยาให้กินจึงจะหาย พระรณสิทธิ์จึงรีบให้จัดการควักลูกตานางสิบสองมาถวายทันทีโดย

นางยักษ์ได้สั่งให้วิรุฬห์และจำบัง สมุนเอกของตนรับหน้าที่นี้ เมื่อมาถึงถ้ำทั้งสองได้ควักลูกตานางสิบสองพันที โดยเรียงจากพี่ไปน้อง ด้านนางคอมพิวเตอร์ต่อนางสิบสองได้อ้อนวอน ขอให้พระรถสิทธิ์สั่งไม่ให้ควักลูกตา นางสิบสองอยู่พักใหญ่ก็นำราชโองการมาให้วิรุฬห์และจำบังดู แต่ด้วยตนเองแก่แล้วและหลังก็คอมพิวเตอร์ด้วย จึงมาไม่ทัน โดยวิรุฬห์จำบังได้ควักลูกตาไปทั้ง 11 คนแล้ว เว้นแต่นางเกาโดนควักไปเพียงข้างเดียว เพราะตน มาทันที่นางเกาพอดี วิรุฬห์จำบังจึงได้นำลูกตาของนางสิบสองใส่ถ้ำไปถวายให้นางสันธมาลา นางคอมพิวเตอร์โมโห ตัวเองที่มาไม่ทัน นี่ก็เป็นเพราะเวรกรรมของนางทั้งสิบสองที่ตอนเด็กได้ควักตาปลาออกมาเล่นแต่นางเกา ควักออกมาเพียงข้างเดียว จึงไม่โดนควักลูกตาทั้ง 2 ข้าง นางทั้งสิบสองต้องทุกข์ทรมาน ปวดทั้งตาและท้องแก่ ที่ใกล้คลอดโดยหากบเขียดแถวนั้นมาอย่างกินประทั่งชีวิตและข้าวที่นางคอมพิวเตอร์แอบนำมาถวาย

เวลาผ่านไปจนกระทั่งพวกนางคลอดลูกมาแต่ลูกของนางทั้ง 11 คนตายหมด เพราะพวกนางอดอยาก จึงกินลูกตัวเอง เหลือแต่นางเกาที่ให้กำเนิดพระโอรสและตั้งชื่อว่า รถเสน รถเสนเป็นเด็กฉลาดและรูปร่างมามาก และเป็นหัวแก้วหัวแหวนของแม่และป้าทั้ง 11 คน รถเสนโตขึ้นและอยากจะช่วยแม่และป้าของตนหาข้าว มากินจึงได้ไปบ่อนไก่อยู่หลายครั้งและตนนั้นก็ไปที่เทวดาเสกมาและได้นำไปชนไก่และชนะอยู่หลายครั้ง จึงได้เงินมาซื้อข้าวให้แม่และป้าของตนกิน จนรู้ไปถึงหูของพระรถสิทธิ์ที่ไม่รู้ว่ารถเสนเป็นลูกตน พอตีว่าเมือง กุศลนครมีเมืองอื่นมาทำพนันตีไก่เอาบ้านเขาเมืองรถเสนได้รับคำเชิญจากพระรถสิทธิ์ให้นำไก่ของตนไปชน เพราะว่าได้ยินชื่อเสียงว่าเก่ง และก็ชนะด้วยทางฝ่ายนั้นก็ได้นำทัพกลับไป รถเสนก็กลายเป็นคนโปรดของ พระรถสิทธิ์และนางสันธมาลาจึงได้นำไปเลี้ยงดูจนโตเป็นหนุ่มและได้กลับมาหานางทั้งสิบสอง นางยักษ์สันธรา ก็ได้อ่านว่ารถเสนเป็นลูกของนางเกา

ขณะเดียวกันที่เมืองทานตะวัน เมรี ลูกของพญายักษ์และมเหสีเป็นมนุษย์ที่นางสันธมาลาขอมาเลี้ยงไว้ ก็ได้โตเป็นสาวแล้ว ฝ่ายนางยักษ์สันธราพอรู้แล้วว่ารถเสนเป็นลูกของนางเกาก็โกรธแค้นจึงได้ออกอุบายว่า ตนป่วยอีกครั้งคราวนี้ให้นำมะม่วงหวาน มะนาวโห่ที่เมืองทานตะวันมารักษาพร้อมให้รถเสนนำสาส์นที่ตนเขียน ว่าเมื่อรถเสนมาถึงเมืองกลางวันก็ให้ฆ่ากลางวัน ถึงกลางคืนก็ให้ฆ่ากลางคืนให้เมรีด้วยโดยบอกรถเสนว่า ห้ามเปิดอ่านเด็ดขาด รถเสนจึงได้ขี่ม้าไปที่เมืองทานตะวันแต่แวะพักที่กระท่อมของฤๅษี ฤๅษีได้ขออ่านสาส์น ของรถเสนจึงรู้ว่ารถเสนจะต้องตายแน่ จึงแปลงสาส์นว่าถึงเมื่อไหร่ก็ให้แต่งงานเมื่อนั้นและได้มอบม้าวิเศษ พุดได้ชื่อประกายเพชรให้ รถเสนด้วย แล้วรถเสนก็มาถึงเมืองทานตะวันเมื่อเมรีได้อ่านสาส์นก็เกิดความรัก จึงได้แต่งงานกันและอยู่ที่ เมืองทานตะวันอยู่พักหนึ่ง

ฝ่ายแม่ย่าได้ตรวจดวงชะตาของเมรีแล้วพบว่าถ้าเมรียังรักรถเสนอยู่อย่างนั้น เมรีจะต้องตาย แม่ย่าจึง คิดออกอุบายให้รถเสนไปจากเมรี ทางรถเสนที่กำลังจะนำดวงตาของนางสิบสองที่ห้องสรรพยาที่นางสันธมาลา นำมาไว้เอาไปให้แม่และป้าของตน พอแม่ย่ารู้ก็สนับสนุนให้รถเสนไปจากเมรีจึงได้เปิดทางให้โดยสะดวงรถเสน ได้นำดวงตาออกมาและขี่ม้าคูใจของตนไปเมืองกุศลนคร แต่เมรีไม่ให้ไปจึงวิ่งตามมารถเสนจึงอธิษฐาน ให้พื้นเป็นทะเลเมรีจึงตามไปไม่ได้และตรอมใจตาย โดยก่อนจะตายนางเมรีได้อธิษฐานว่า ชาตินี้ฉันนั่งตามพี่แล้ว ชาตินี้ฉันขอให้พี่ตามน้องบ้าง เมื่อรถเสนมาถึงก็นำดวงตาไปให้แม่และป้าของตน นางทั้งสิบสองจึงมีดวงตา เหมือนเดิม ทุกคนพอรู้ว่านางสันธมาลาเป็นยักษ์จึงได้เนรเทศออกนอกเมือง พอเรื่องคลี่คลายแล้วรถเสน

ก็กลับไปเมืองทานตะวัน พอมาถึงก็พบว่าเมรีตายแล้ว รถเสนจึงทำศพให้เมรีแล้วบอกว่ารักขอโทษนางเมรี แล้ว
จึงตรอมใจตายตามนางเมรีอันเป็นที่รักไป